

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

XVIII. De episcopis Alexa[n]drinis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

cipere Dioscorum in diptychis post mortem, Petrum autem amabilem in populo, & posse eum in communionem populum congregare. Occurrerunt quidam a Petro, volentes quasi fieri vnitatem. Quos iucundissime suscepit Acacius, & imperatori presentavit, & persuasit ei, vt scriberet Apollonio augustali, & duci Pergamio, vt Ioannem ab Alexandrina sede, quasi eam contra suum iusiurandum, quod in regia ciuitate dedit, arripuisset,

* & cooperaretur Petro Moggo, vt remaneret in sede. Nec tamen prius hoc faceret, nisi susciperet † henoticon principis, & synodicas destinaret epistolas Constantino-politano Acacio, & Simplicio Romano, & ceteris archiepiscopis. Acacius vero, promittente Petro facere vnitatem, nec adhuc implente legitime, nomen eius in diptychis recitari permisit, tamquam iam Alexandrini presulis in sede positi. Ioannes Talaia iudicatur a Zenone ab episcopatu pelli. Acacius auxilio patronorum Petri persuasit Zenoni, vt fieret henoticon: ad cuius perlationem seu professionem suscepit communicantes sibi clericos Petri hæreticos & laicos inuentos Constantinopoli. Communicauit etiam & Petrus Moggus his qui descenderunt cum henotico, & Acacio synodicam scripsit epistolam, & ab eo recepit. Henoticon vero Zenonis, quod Latine dicere possumus vnitiuum, huiusmodi est.

† id est, vnitiuum vel vnitionis conciliatorium.

deest et pellere, aut aliquid.

De episcopis Alexandrinis.

C A P V T X V I I I .

Vide Nicephor. lib. 16. cap. 12.

IMPERATOR Cæsar Zenon, pius, victor, triumphator, maximus, semper Augustus, vniuersis episcopis sanctis, & populis per Alexandriam, Ægyptum, Libyam & Pentapolim. Principium & statum, virtutemque & scutum inexpugnabile nostri scientes imperii, solam rectam veramque fidem, quam aduentu diuino exposuerunt soli qui in Nicæa congregati sunt 318. sancti patres, firmauerunt autem & qui Constantinopolim conuenerunt centum quinquaginta similiter sancti patres, noctibus ac diebus, oratione & studio & legibus nitimur multiplicari per eam sanctam catholicam & apostolicam ecclesiam, incorruptam, & sine obitu matrem nostrorum sceptrorum. In pace vero & concordia, quæ circa

Deum est, pios populos perseverantes, acceptabiles pro nostro imperio supplicationes offerre, cum sanctissimis archiepiscopis & Dei cultoribus clericis & archimandritis. Magno enim Deo & salvatore nostro Iesu Christo ex sancta virgine Dei genitrice Maria incarnato & nato, ex concordia glorificationem atque culturam laudante, pariterque suscipiente, hostium quidem generationes contererentur, omnes autem inclinabunt post Deum suam potestati nostræ cervicem. Pax autem & bona quæ ex ea sunt, aeris temperantia, & fructuum ubertas, sed & alia hominibus vtilia * largientur. Cum sic ergo immaculata fides & nos & Romanam servet rempublicam, supplicationes nobis oblatae sunt a Deo amantissimis archimandritis & eremitis, & aliis reuerendis viris, supplicantibus vnitatem sanctissimæ ecclesiæ, vt copulentur membra membris, quæ bonitatis inimicus ex longis retro temporibus separare conatus est, sciens, quia aduersus totum ecclesiæ corpus exercendo bella deuincitur, & ex hoc euenisse, generationes innumeras in tantis annis vita priuatas, alias quidem lauacro regenerationis fraudatas obisse, alias sacra communione nequaquam participantes, ad discessum inuitabilem hominum fuisse deductas, necesseque præsumptas decies millies, & sanguinum redundantia pollutam non solum terram, sed etiam ipsum aerem. Hæc quis non optet ad bona transformare? Propterea cognoscere vos studuimus, quia & nos, & vbiq; sanctissimæ orthodoxorum ecclesiæ alterum symbolum, aut mathema, aut terminum fidei, aut fidem citra prædictum sanctum symbolum 318. patrum, quod etiam firmauerunt memorati centum quinquaginta sancti patres, neque habuimus, neque habemus, neque habebimus, neque habentem scimus: & si quis habuerit, alienum eum existimamus. Hoc enim solum nostrum (sicut diximus) imperium saluare confidimus. Sed & omnes populi, qui salutare baptisma promerentur, hoc solum percipientes baptizantur.

Quod secuti sunt omnes sancti patres qui Ephesi conuenerunt, quique deposuerunt impium Nestorium cum Eutyche. Contraria sapientes anathematizamus, suscipientes & duodecim capitula, quæ dicuntur facta a Deo

amabilis memoriae Cyrillo, qui Alexandrinorum catholicae ecclesiae archiepiscopus fuit. Confitemur autem unigenitum Dei filium & Deum, qui secundum veritatem inhumanatus est, Dominum nostrum Iesum consubstantialem patri secundum diuinitatem, & consubstantialem nobis secundum humanitatem, eundem qui descendit, & incarnatus est ex Spiritu sancto & Maria Dei genitrice Virgine, unum existere filium, & non duos. Vnius enim esse dicimus unigeniti filii Dei & miracula & passiones, quas sponte carne perpeffus est. Eos autem qui diuidunt, aut confundunt, aut phantasiam introducunt, omnino non recipimus, quoniam sine peccato ex Dei genitrice secundum veritatem incarnatio augmentum filii non fecit. Mansit enim Trinitas & incarnato vno de Trinitate Deo Verbo. Scientes itaque quod neque sanctissimae ubique orthodoxae ecclesiae, neque harum praesules Deo amantissimi sacerdotes, neque nostrum imperium, symbolum aut terminum fidei citra praedictum sanctum mathema receperunt, aut recipiunt, unite vosmetipsos, nihil dubitantes. Haec enim scripsimus, non innouantes fidem, sed vobis satisfacientes. Omnem vero, qui aliud quidquam sapuit, aut sapit, aut nunc, aut aliquando, aut in Calchedona, aut in quacumque Synodo, anathematizamus, praecipue vero praedictos Nestorium & Eutychem, & quae eorum sunt sapientes. Copulamini ergo spiritali matri ecclesiae, eadem sapientes nobiscum, in eadem positi communionem, secundum praedictum unum & solum fidei terminum eorumdem sanctorum patrum. Sanctissima namque mater nostra ecclesia, tamquam quae genuit vos, filios expectat amplecti ex longo post tempore, dulcemque vocem vestram concupiscit audire. Cogitate siquidem vosmetipsos. Haec enim facientes, & saluatoris nostri Domini propitiationem ad vos attrahetis, & a nostro imperio laudabimini.

His ita gestis, episcopus quidem Antiochiae suscepta synodicam Ioannis Talaiae, quam per magistrum miserat cum Ello magistro. Imperator autem putans quod Ioannes episcopus non sane sciret de Concilio Calchedonenfi, sed omnia simulate ageret, consilio Acacii scripsit literas Pergamio duci & Apollonio augustali, ut

pellere quidem Ioannem Talaia, inthronizarent autem Petrum suscipientem henoticon, & clericos Timothei catholici, & quam transmisit synodicam Acacio & Simplicio Romano. Descenderunt ergo Alexandriam abbas Amon & qui cum illo erant, pro Petro deferentes apices imperiales. Et quidem Petrus inthronizatur ab omnibus. Scriptum est ab imperatore, ut consentientes susciperent eos qui erant a parte Timothei catholici. Ioannes autem Talaia eiectus de sede Alexandrina propter Petrum Moggum, profectus est Antiochiam, ut videret Ellum magistrum. Cui cum narrasset quae sibi euenerant, eius consilio ingressus est ad Calendionem Antiochenum patriarcham. Et sumptis ab eo intercessionis synodicis literis, Romanum pontificem Simplicium appellauit, sicut & beatus fecit Athanasius, & suavitur scribere pro se Acacio Constantinopolitano episcopo. Et quidem ad hoc Simplicius praeparati animi & voluntatis fuit. Acacius vero susceptis epistolis *, simpliciter rescripsit ei, quia Ioannem quidem Alexandriae ignoraret episcopum, Petrum vero Moggum suscepisset in communionem in Zenonis principis unitate, & quod hoc contra eius gefisset sententiam propter unitatem ecclesiarum, principis iussione. Simplicius vero suscipiens huiusmodi literas, contristatur aduersus Acacium, eique rescribit, quod non bene fecerit, contra sententiam apostolicae sedis ad communionem haereticum hominem suscipiens. Oportebat enim communi decreto damnatum, tamquam adulterum, communi Concilio a damnatione liberari.

Ad haec autem, quia non sufficeret Petro, confiteri communicatore se esse ecclesiae catholicae secundum edictum, sed oporteret eum secundum terminum Chalcedonensis Concilii, & secundum epistolam papae Leonis, ecclesiae amplecti communionem. Vnum enim duorum necessario agere deberet, aut suadere Petro, pure suscipere terminum Synodi, aut remouere se ab eius communionem. Sed cum ad Acacium haec scripta venissent, & deliberaret, quid eum oporteret rescribere, papa Simplicius defunctus est, & ordinatur Felix Romanae praesul ecclesiae.

Ioannes vero Talaia habens episcopi dignitatem,

remansit Romæ : cui papa Nolanam dedit ecclesiam, quæ est in Campaniæ regione, in qua plurimos residens annos, in pace defunctus est. Igitur Petrus Moggus ab abbate Amone, & Ioanne episcopo Magileos, & ab abbatibus monachorum inferioris Ægypti bella passus, & seditione ei in Cæsarea basilica (vt dicitur) facta, anathematizauit Synodum Calchedonensem & tomum papæ Leonis. Et hæc fecit, cum iam scripsisset Acacio & Simplicio, quia communicator eorum esset & sanctæ Synodi. Et his ita gestis, abcesserunt quidam a Petri communione, & Romam nuntiauerunt papæ Romano; vnde rescriptum est Acacio, & obedire noluit. Addidit Acacius, quod de alio Petro Antiocheno hæretico scripserat, Petrum apud Constantinopolim monasterium gubernasse, & hoc propter crimina derelicto, Antiochiam refugisse, vbi pulso Martyrio episcopo, per vilissimum populum & hæreticum sedem illius occupasset, continuoque damnatum ab episcopis & Leonis imperio * Samum deportatum. Qui fugiens, redisse dicitur Constantinopolim, & dedisse fidem, se per vilissimas turbas nihil audere: sed (sicut superius dictum est) Basilisci temporibus a Timotheo illo damnato, qui Constantinopolim venerat, Antiochiam missus est episcopatum tenere. Quo facto, idem Petrus Ioannem ordinat Apamenis episcopum, a quibus non receptus, rediit Antiochiam, & Petrum episcopatus sui pellit auctorem, & inuadit eius ecclesiam, cum quo simul damnatus est. Iterum Acacius direxit Romam literas, petens ab apostolica sede, vt si ad eandem forte confugerint, ne ipso quidem digni habeantur aspectu: & si iam indulgentiam aliquam impetrassent, irritam esse debere. Quid multa? Ipsum Ioannem, quem Acacius cum Petro damnauerat, Tyrriorum misit ecclesiæ præsidere: sed & Petrum Alexandrinum anathematizantem Synodum Calchedonensem & tomum papæ Leonis, qui sublato nomine Proterii & Timothei catholici de diptychis, Dioscori & Timothei Æluri nomina scripsit; qui eiusdem Timothei catholici corpus de terra leuauit, & foras proiecit; qui inter episcopos catholicos sepultus fuerat: miris eum laudibus profecurus est Acacius, de quo se tanta crimina antea meminerat retulisse.

Et

Et cum per quinque annos sæpius fuisset admonitus Acacius, vt de statu Alexandrinæ ecclesiæ sancti papæ sollicitudinem releuaret, nihil vnquam respondere dignatus est. Quoniam vero tot epistolæ, quæ vel ad Acacium a papa, vel ad imperatorem missæ sunt, nihil penitus profecerunt: ex deliberatione Vitalis & Misenus episcopi in legatione directi sunt, vt quæ superius dicta sunt, allegarent, & Petrus, sicut antea, de Alexandrina ecclesia pelleretur. Itum est Constantinopolim, & suprascripti episcopi in custodiam sunt redacti, chartis sublatis, ne catholicis, quibus scriptum fuerat, redderentur. Quos iterum Acacius post hæc de custodia eiiciens, secum fecit procedere, vt quasi confirmato Petri sacerdotio dimitterentur. Redeunt aliquando legati, sed præcesserant monachi, qui eos grauius de prodicione arguebant. Auditi cominus, & conuicti ex ipsis literis quas detulerunt, a locis propriis sunt remoti. Felix defensor ecclesiæ, qui cum legatis directus fuerat, impediens infirmitate, cum ipsis pergere non potuit. Sed postquam Vitalis & Misenus a custodia Constantinopoli sunt egressi, perrexit cum chartis ecclesiasticis Constantinopolim. Passusque est & ipse, sublatis chartis, grauissimam custodiam. Vbi ergo ad plenum detectus est Acacius hæreticus, papa Felix in literis suis synodicis ad Acacium sic posuit: Peccasti, ne adicias, & de prioribus supplica. Susceptis his Acacius literis perseuerat, neque recedens a communione Petri, neque suadens ei palam suscipere Calchedonensè Concilium & tomum papæ Leonis. Hæc cognoscens papa Felix, damnationis scripturam misit Acacio per Totum defensorem, cuius est principium: Multarum transgressionum reperiris obnoxius. Et datis Acacio huiusmodi literis, eas non suscepit, patrociniis fultus imperatoris, ita vt cogentur qui eas detulerunt, per quemdam monachum Achimetensè ipsam chartam damnationis, dum ingrederetur ad celebranda sacra, suspendere in eius pallio, & discedere. Qui tamen vsque ad mortem, patrocinate imperatore, remansit sacrificans. His ergo prouenientibus, & Acacio permanente in Petri communione, separauit se quidem sedes apostolica a Constantinopolitana. Eo siquidem tempore Ellus coniun-

Concil. Tom. 12.

Ppp

*Epistola
hæc supra
habetur in-
ter epistolas
Felicis I V.*

Etus Leontio in Antiochia, expugnatur a Valameriacis, & qui cum eis erant iuncti. Et Leontius quidem perimitur, Ellus autem in castellum Papyrii fugit. Interea Calendion archiepiscopus Antiochenus deponitur. Accusatur in aperto, tamquam indeuotus principi, mittens populum in rebellionem cum Ello: latenter autem, quia se non suspenderet & a Felicis papæ & Ioannis communi-
 one. Porro Petrus de propriis ciuitatibus catholicos expulit sacerdotes, ex quibus nonnulli apud Constantinopolim persecutionem grauissimam pertulerunt. Scandalizabat autem imperator & illos qui a parte Nephalii abbatis erant, & qui circa Ioannem episcopum Egumenum monasterii Diolchon: & agens contra ipsum Ioannem, præposituram ei abstulit, & eam tradidit monasterio abbatis Amonis: sed permanfit in episcopatu, scribens Acacio, quia esset Synodi communicator, & fallens Alexandrinos, quia non communicaret Synodo; ita vt quidam communicatorum eius, clerici, monachi & laici, cognoscentes eius fallaciam, separauerint se ab eius communi-
 one. Et extra collectas facientes, non passi sunt nomini eius communicare, & eorum qui post eum episcopatum habuerunt Alexandrinum, eo quod nomen Petri haberent in diptychis. Huic populo a Palæstina quidam diaconus nomine Esaïas ordinatus est episcopus, & Alexandriam missus est: sed ab omnibus non est receptus. Ab illo ergo Esaïani sunt in Ægypto. In istis posita ecclesia, moritur Acacius, & ordinatur post eum Flauitas presbyter, qui fuit a sancta Tecla, qui non consensit sine Romano episcopo inthronizari, sed transmisit synodicam papæ Romano Felici. Qui modico uiuens tempore, moritur, non accipiens epistolam ipsius: & factus est Euphemius episcopus genere Alexandrinus, qui & suscepit a papa Romano scripta. Et mortuo Zenone, post aliquod tempus expulsus est ab Anastasio. Et hæc quidem Constantinopoli contigerunt. Non post multum tempus moritur & Petrus Moggus Alexandria, & post eum in ea sede ordinatur Athanasius, qui & ipse in edicto Constantinopolitanæ, & Antiochenæ, & Hierosolymitanæ communicauit ecclesiæ. Cumque scandalizarentur & in ipso populi, eo quod nomen Petri

haberet in diptychis, ascenderunt quidam & aduersantium & communicantium ei, ad imperatorem Anastasium: & dum haberent contra principem contentionem, aliis quidem proponentibus anathematizari Synodum, & ita communicare: aliis vero pacatis in vnitiuo edicto adiiici ea, quæ satisfacerent his qui communicauerant Petro: considerans imperator, quod si adiectionem edicto faceret, tumultum moueret ecclesiæ, & anathematizari Synodum esset impossibile; persuasit eis, sufficere vnitiuum dictum, vt communicarent adinuicem sibi, sicut & ceteri ecclesiarum episcopi. Et cum non obedirent hoc agere, nihil impetrantes dimisit. Sic enim Athanasio hæretico tempus episcopatus sui complente, post eum ordinatur Alexandrinus episcopus Ioannes cognomento Me-la, qui & ipse secutus Petrum & Athanasium præcessores, in edicto vnitiuo communicauit aliis sedibus, id est, Constantinopolitanæ, & Antiochenæ, & Hierosolymitanæ. In cuius præfulatu, dum Alexandrina ecclesia diuisionem habuisset Dioscoritarum propter Petrum Moggum, quasi communicasset Synodo, etiam ipse defunctus est tempore Macedonii Constantinopolitani episcopi. Post quem ordinatus est Alexandria Ioannes * Machiota, qui etiam ipse suos priores secutus est, suscipiens quidem vnitiuum Zenonis edictum, non autem Calchedonense Concilium, & epistolam papæ Leonis, tamquam non communicaret Flauiano Antiocheno & Elia Hierosolymorum episcopis, & Timotheo Constantinopolitano. Dicebat enim imperfecte edictum se habere, nec ad vnitatem sufficere, quod non in anathemate Synodi fuisset factum. Denique cum ei imperator Anastasius scripisset, vt vniretur Constantinopolitano episcopo; hæc rescripsit, quia non sufficeret ei ad perfectam vnitatem, eo quod non anathematizaret Synodum. Et tamen etiam ita sapiens, separatos habuit Dioscoritas, non suscipientes Petrum Moggum. Mortuo Ioanne Alexandria, ordinatur Dioscorus iunior, sub quo interfectus est a populo Theodosius augustalis filius Calliopi. Hic enim Dioscorus, proponente * Ipsocrate scholastico acta facere ante defensorem in eiectione Synodi, henoticon suscipere in damnationem Synodi, vnitiuum sus-

*Niciota,

cepit edictum, sicut ipsa ostendunt gesta, quæ apud defensorem ciuitatis coram eo confecta sunt. In quibus testatus est, in expulsionem Synodi se suscipere edictum. Vnde cum satisfactum fuisset his qui propter Petrum Moggum extra illam ecclesiam communicabant, vniti sunt ei. Nam vsque ad istum Dioscorum, in diuisione erat Alexandrina ecclesia.

De Seuero ac Iuliano, ac Macedonio.

C A P V T X I X .

Hoc tempore Macedonius Constantinopolitanus episcopus ab imperatore Anastasio dicitur expulsus, tamquam euangelia falsasset, & maxime illud Apostoli dictum: *Quia apparuit in carne, iustificatum est in spiritu.* Hunc enim mutasse vbi habet (ὁς) id est, qui monosyllabum Græcum, litera mutata, ο in ω vertisse, & fecisse (ὁς) id est, vt esset Deus, apparuit per carnem. Tamquam Nestorianus ergo culpatus, expellitur per Seuerum monachum. Is enim Seuerus cum sederet prius in monasterio, non suscipiebat Zenonis edictum, nec Petrum Moggum. Deinde sedens in abbatis Romani & Mamæ, qui post eum præfuit, monasterio, exinde missus est permanere Constantinopoli apocrisarius, & fit inter eos qui Petri Moggi erant. Dumque obiiceretur ei, quomodo prius anathematizabas Petrum? dicebat, quia Petrum anathematizauit Apamenum. Hic Seuerus apud Constantinopolim Synodo derogabat, & affirmabat, quia, ea anathematizata, omnes communicarent, ita vt ob hoc scriberet & ipsi Flauiano, sicut eius significatur epistolis, & ad Maronam lectorem, & Eleusinum & Euthrecium episcopos, & ad Oecumenium scholasticum Isauriæ. Fertur autem expositio eius, quæ ab eo dicta est in inthronismo, in qua & vnitiuum suscepit Zenonis, & anathematizat Calchedonense Concilium, & communicare se confitetur Alexandrino & Constantinopolitano. Erant autem tunc Constantinopoli Timotheus, Alexandria vero Ioannes * Machiota. Et tamen dum talis esset, va-^{Nicæna}luit damnare Macedonium, & expellere ab Antiochena sede Flavianum. Sed ipse potitus est episcopatu eius plusquam quinque annis: sed & vexabatur in episcopatu,

1. Tim. 3.

Hic Seuerus auctor est sectæ Acephalorum.